

?El teu món petit

Gosaries descargolar del sostre totes les pors que amagues

Foto: txindoki

El nen porta un globus a la mà, mira el cel i és feliç.

Tu et portes a tu mateixa, en un fil prim, i l'agafes amb una força que no cal, per no desinflar-te de cop, fer tres tombarelles a l'aire i caure sense aire a terra.

La gent sap canviar bombetes.

A tu et fa por, perquè et sembla que t'esclataran entre els dits.

Els altres riuen, parlen de la superfície.

I els segueixes el joc, però et cou el que guardes pell endins.

Quan eres una nena agafaves una corda, feies no sé quants toms a la baldufa, la llençaves amb decisió -hi confiaves- i a vegades girava a terra, gairebé perfecta.

Ara veus que el món cada cop té més pressa per fer toms i que no sempre els fa sobre el teu palmell. Que els anys passen ferotgement ràpid, encara que quan en tenies deu i tancaves els ulls al llit et semblava que seria impossible que un dia en tinguessis, què sé jo, divuit. Buf, que lluny, era com si mirant el futur miressis una persona estranya. I ara, faries parar-ho tot: els cotxes, la

gent, el soroll.

Obriries la mà, de puntetes alçaries el braç i (comptant un, dos, tres, ja) gosaries descargolar del sostre totes les pors que amagues a les fosques, perquè creus que en la negror mai et trobaran.

I amb la llum als dits tornaries a fer rodar, com una baldufa antiga, el teu món petit.